

deres del af aftalen, ja, de skal endog straffes, hvis aftalen ikke overholdes, og så bare være ligeglad med deres egen del, nemlig udligningsreformen? Socialdemokratiet mener nej.

Både dette særlige udligningstillæg og ordningen i forbindelse med grundtakstmodellen, som vi behandler i dag, er netop et udtryk for, at regeringen bliver nødt til at finde en løsning på det problem, som den selv har skabt ved at udskyde udligningsreformen.

Jeg vil godt spørge: Hvordan kan regeringen forvente, at KL og Amtsrådsforeningen kan indgå aftaler med regeringen i fremtiden, når regeringen ikke vil overholde aftalerne?

For os at se er den egentlige forklaring på, at regeringen løber fra sine løfter og aftaler med de kommunale partere, at en udligningsreform koliderer med regeringens skattestop. Regeringen har pålagt de kommunale parter en økonomisk spændetrøje, som forhindrer fornuftige og nødvendige reformer. Det bliver en større og større trussel imod det velfærdssamfund, som de fleste danskere ønsker sig, også langt ind i regeringspartierne egen vælgerskare.

KL 17.55

Vender vi os til det konkrete forslag, er det i grove træk en fortsættelse af det, som vi allerede kender i dag, men en fortsættelse af forskellige overgangsordninger. Dog benytter regeringen lige lejligheden til uden nogen form for forudgående forhandlinger med kommunerne at finansiere den del af udligningstillægget over bloktilskuddet, som i år er betalt af staten efter aftale med kommunerne. Endnu en gang er modellen altså at fodre hunden med dens egen hale.

Vi ved godt, at den mellemkommunale udligning er et nulsumsspil mellem kommunerne, men her sniger regeringen en statslig besparelse ind på 161,9 mio. kr., som skal betales af kommunerne. Endnu en gang vælter regeringen altså sine egne problemer over på kommunerne, som får endnu sværere ved at levere en ordentlig service til borgerne. Det virker som tyveri ved højlys dag.

Vi har derudover en række spørgsmål til den måde, hvorpå man vælger at fastlåse beløbene for refusionstilskuddene på 2002-niveau i grundtakstmodellen. Hvor store skævheder vil det indebære for kommunerne, hvis vi ser det over de næste 3-5 år, indtil en egentlig udligningsreform kan gennemføres? Hvornår forventer regeringen at gennemføre den udligningsreform, som man har lovet kommunerne? Det er

nogle af de centrale spørgsmål, som vi vil forfølge under udvalgsarbejdet.

Hvis Dansk Folkeparti fortsat vil støtte regeringen i dens aftalebrud med kommunerne, skal der under alle omstændigheder findes en løsning, der afbøder løftebruddet, hvis ikke et meget stort antal kommuner skal komme ud i endnu større økonomiske vanskeligheder end dem, regeringens politik allerede har medført.

Socialdemokratiet vil vurdere konsekvenserne af forslaget, når vi kender resultatet af udvalgsarbejdet. Vi vil opfordre regeringen til at vise lydhørhed over for de problemer, som bliver afdækket under udvalgsarbejdet. Under alle omstændigheder er forslaget udtryk for en uacceptabel lappeløsning, som ikke på nogen grundlæggende måde løser de økonomiske problemer i de hårdest trængte kommuner.

(Kort bemærkning).

Knud Erik Kirkegaard (KF):

De socialdemokratiske medlemmer af Kommunaludvalget hidser sig op over, at den sidste fase af udligningsreformen bliver udskudt en anelse. Der er et vældigt kissejag, det skal gennemføres, og det skal gennemføres på en ganske bestemt dato.

Vi ved jo alle sammen, at vanskelighederne for en lang række af kommunerne startede med den socialdemokratiske udligningsreform, som blev skabt i 1995 med virkning fra den 1. januar 1996. Den socialdemokratiske ledede regering havde magten i 5 år herefter uden at ændre på de skader, man havde forvoldt med den udligningsreform – 5 år, uden at der skete noget, men nu skal der pludselig være et vældigt kissejag. Er det ikke det, man kalder hykleri?

(Kort bemærkning).

Poul Nødgaard (DF):

Jeg havde egentlig ikke tænkt mig at gå ind i nogen diskussion med den socialdemokratiske ordfører, men det, der bringer mig her på talerstolen, var en enkelt bemærkning om, at det lovforslag, der ligger til behandling her i dag, nærmest vil være en katastrofe for de svagt stillede kommuner.

Må jeg lige gøre hr. Arne Toft opmærksom på, at jeg har trukket tallene ud, og nu nævner jeg dem: De svagt stillede kommuner, vi ved så, hvilke vi taler om, fik 131 mio. kr. i 1999, 173 mio. kr. i 2000, 200 mio. kr. i 2001, i 2002 var det 265 mio. kr., og så tog det et ordentligt ryk sidste